

2021

Sborník 47. ročníku trampské literární soutěže

REBEL S PŘÍČINOU

Lesem utíkal muž. Utíkal jako šílený a za ním se hnala smečka jeho pronásledovatelů. Muž utíkal a nevšímal si větví, které ho šlehaly přes celé tělo. Když mu jedna z větví shodila z hlavy klobouk a lesem zasvítla hříva bílých vlasů, jeho pronásledovatelé nabrali správný směr a přidali do tempa. Muž také přidal na tempu, ale vzdálenost mezi ním a jeho pronásledovateli se stále zmenšovala.

Najednou doběhl ke skalní stěně. Nahoru nemohl a ze zbylých tří stran už přibíhaly postavy v uniformách.

Muž se obrátil směrem k nim a zvedl ruce nad hlavu na znamení, že se vzdává.

Ti v uniformách věděli, že vyhráli.

Pronásledovaný muž si byl zcela jistý, že neprohrál.

*****

„Tak vás máme zase zpátky, pane Vaněk.“

Žena v bílém plášti, silně komisiního vzhledu, seděla za velkým stolem, na kterém byla ve stojánku mosazná jmenovka.

MUDr. Božena Lebeda, CSc.
primář psychiatrického oddělení

Z druhé strany stolu seděl muž v erárním županu, s apatickým výrazem ve tváři a záplavou bílých vlasů na hlavě.

„Tak takhle, pane Vaněk, takhle by to nešlo.“

Bez reakce.

„To bylo už potřetí.“

Stále bez reakce.

„Potřetí jsme museli zburcovat policii a ta vás naháněla někde po lese.“

Oslovený si vydloubl z nosu holuba a cvrnkl ho směrem k odpadkovému koši.

Minul.

„To máte z toho, pane Vaněk, to máte z toho,“ primářka Lebeda začala zvyšovat hlas.

„Někde v lese si hrajete na indiány a hygienický návyky jsou fuč.“

Dlouhovlasý muž si sundal pantofle a začal se ukazovákem pravé ruky probírat mezi prsty na nohou. Občas si k ukazováčku přičichl a pokýval hlavou.

Primářka Lebeda mírně zbledla v obličeji.

„Tak a dost, pane Vaněk, utekl jste potřetí, ale já vám garantuju, že naposledy.“

Útěkář Vaněk si přestal očichávat prst, podíval se na primářku a mírně mu zacukaly koutky.

„Však on vás ten smích přejde, Vaněk.“ Primářčin hlas pomalu přicházel o profesionální tón.

„Půjdete pěkně na samotku, teda chci říct jednolůžák, a jak dobře víte, na oknech i na dveřích jsou mříže. Cha.“

Poslední primářčino zavýsknutí už mělo s profesionálním přístupem společného pramálo.

Do kanceláře se vkolíbal zřízenec postavy golema, uchopil apatického Vaňka do jedné ruky a odnesl ho na pokoj.

Primářka Božena Lebeda si zcela neprofesionálně nalila dvojitý koňak.

*****

Sedím si na záchodě a čekám. Golem postává někde venku. Okénko na zdejších toaletách má asi třicet čísel napříč, k útěku je tedy nezpůsobilé a můj osobní bodyguard, hlídač a žalářník v jedné osobě se může věnovat balení sestříček a čekat, až toaletu opustím.

To ovšem hned tak nebude. Stále čekám.

Po chvíli cvaknou dveře a šouravý zvuk pantoflí signalizuje, že toaletu navštívil další pacient.

Vrzli i dveře od vedlejší kabinky.

„Seš to ty, Karle?“

Žádná odpověď.

Snad to pako na mě nezapomnělo.

„Tak seš tam, Karle?“

„Nejsem Karel,“ zazněl dutý hlas odvedle.

„A kdo teda si?“

„Jsem Vladimír Iljič Lenin.“

A hrome. Porucha identity mého spolupacienta a kamaráda Břeti Kudláčka se evidentně nelepší. Vlastně se spíš zhoršuje. Minule byl Karel Čtvrtý a teď je Lenin.

Včera Otec vlasti a dneska paralyzou stížený bolševik.

„Ať žije revoluce,“ zašeptal jsem tiše, „máš to pro mě?“

„Ať žije,“ odpověděl Vladimír Iljič Kudláček a podstrčil mi pod stěnou kabinky podlouhlý úzký balíček.

„Díky Vladimíre Iljiči, máš to u mě.“

„Až nastane světová revoluce, ozvu se,“ rozloučil se Iljič Kudláček a spěšně opustil toaletu.

Asi běžel naládovat Auroru.

Zastrčil jsem balíček do ponožky a vydal jsem se za golemem, aby mě odvedl zpátky na pokoj. Našel jsem ho na sesterně, v úzkém kontaktu s vrchní sestrou. Za toto vyrušení mě golem na můj pokoj prakticky zahodil. Naštěstí jsem ale na sesterně zaslechl to, co jsem potřeboval. Dnes v noci má být bouřka, doprovázená krupobitím.

*****

Je noc a kroupy mlátí o plechovou střechu garáže, nad kterou se nachází okno mého pokoje.

Okno, které je přesně jak říkala primářka Lededa, opatřeno mřížemi.

Silnými mřížemi. Každá tyč má minimálně jeden a půl coule. Primářka ovšem nemá tušení, že celá konstrukce mříží drží pouze na čtyřech šroubech. A na ty bohatě postačí pilový list, který mi na záchod propašoval Otec vlasti, Iljič Kudláček Uljanov.

A vrzání pilového listu velice krásně zanikne v kanonádě, kterou vytváří kroupy na plechové střeše pod mým oknem. A z té už je to na zem jenom kousek.

*****

V automobilu Škoda Octavia s nápisem „Pomáhat a chránit“ zapíjala vysílačka a vytrhla oba dva členy posádky z rozjímání.

„Chlapy, máme poplach. Ze Zámečku jim zase někdo frknul. Hlaste se mi.“ Ten mladší se už natahoval po vysílačce, ale starší kolega ho předešel.

„My jsme daleko a šetříme rušení nočního klidu. Konec.“

Mladší z policistů se na staršího udiveně podíval.

„Zámeček máme za rohem a nic nešetříme.“

„To je sice pěkný, ale já už ze Zámečku nikoho nehledám.“

„Proč?“

„Protože je to určitě zase ten indián a toho jsem hledal už dvakrát.“

„Pochopitelně. Kdo jinej, než indián,“ pronesl ten mladší chlácholivě v domnění, že kolegovi náhle přeskočilo.

„Jen se směj. Tři dny jsme po lese hledali dědka, co má bílý háro až na záda. Pak jsme ho našli sedět v klidu u ohničku. Ještě nám nabízel vopečnýho buřta, čaj s rumem a říkal nám bílý tváře. Nebejt tenkrát u zásahu ten bonzák Bartoš, tak jsem si ten rum snad i dal.“

„ A jak to dopadlo?“

„Normálně. Dědka jsme dovezli zpátky do léčebny a von jim do tejdne vzal čáru znova. To se pak s náma po tom lese pro změnu honil.“

„Takže ...?“

„Takže to necháme na někom jinym. Je to pořád stejný. Dědek dojede vlakem někam na Brdy, dá si ve vsi pivo a pude si někam nahoru po potoce rozdělat voheň. Protože vypadá s tím hárem jako indiánskej šaman, tak si ho někdo všimne, dá nám echo i my ho najdem.

A když říkám my, tak nemyslím nás dva, ale policii jako celek. My dva si totiž dáme dvacet, a počkáme, než nám skončí služba.“

Mladší policista se chvíli divil, ale nakonec pokýval hlavou, protože výsledkem sáhodlouhého monologu jeho kolegy bylo, že se nikam nejede a noční služba skončí tak jak začala, tedy v klidu.

Následně si oba příslušníci mírně posunuli sedadla služebního vozu a opět se věnovali rozjímání.

*****

Krajina ubíhala dozadu a pod koly vlaku duněly pražce. Oknem foukal do vagónu jarní vzduch a já jsem si listoval v novinách.

Ze všeho nejvíc mě zaujal článek z černé kroniky.

„Z psychiatrické kliniky Zámeček, nedaleko Prahy, uprchl již po čtvrté důchodce K. V., trpící těžkou poruchou intelektu. Je pravděpodobné, že se

pohybuje v oblasti Brdské vrchoviny, v dosahu železniční tratě Zadní Třebáň – Lochovice. Jakékoli informace o pohybu či pobytu hledaného muže sdělte, prosím, na lince 158 nebo na kterékoli policejní stanici. Zvláštním poznávacím znamením hledaného jsou dlouhé bílé vlasy.“

Otevřeným okénkem náhle zafoukal do vagónu trochu silnější poryv větru, odfoukl mi z hlavy můj nový klobouk a mě automaticky vyletěly ruce ve snaze klobouk chytit a dostat vlasy zpátky pod něj. Následně jsem se začal smát tak hlasitě, až mě důstojně vyhlížející paní z vedlejší sedačky sjela pohledem a přesedla si do jiné části vagónu.

A tak jsem seděl a koukal, jak krajina ubíhá dozadu a poslouchal, jak pražce na úzkokolejně trati rytmicky duní.

Mou tvář a čerstvě oholenou hlavu ovíval jarní vzduch, prosycený vůní lesů České Kanady.

KONEC

*2. místo **Próza Oldpsavci** – Petr Soldát – Harmonika (Český Krumlov)*